

Đề bài

Viết bài văn nghị luận ngắn để phát biểu ý kiến trong buổi trao đổi về chủ đề “Nhà văn mà tôi hâm mộ” do Câu lạc bộ Văn học của nhà trường tổ chức.

Bài làm

Trong số những nhà văn Việt Nam hiện đại, người để lại trong lòng độc giả cũng như những nhà phê bình văn học sắc sảo niềm tiếc nuối lớn nhất là nhà văn Nam Cao. Chúng ta nhận ra trên trang viết của Nam Cao dấu hiệu của tài năng có một không hai trong nền văn học nước nhà. Nếu bom đạn chiến tranh không cướp đi sinh mạng của ông thì hẳn Nam Cao sẽ mang lại vẻ vang cho cả một dân tộc. Nhưng tôi yêu mến Nam Cao không hoàn toàn bởi những điều chúng ta vẫn tiếc nuối về ông. Tôi hâm mộ nhà văn này bởi quan niệm sống và viết và bởi sự nặng lòng của nhà văn dành cho người nông dân Việt Nam.

Sinh ra trong một làng quê vùng Hà Nam, Nam Cao là một người trí thức chân chính. Nhưng điều kì lạ là trong khi nhiều nhà văn đặt nghệ thuật và sự nghiệp sáng tác của mình lên trên hết thì Nam Cao lại làm khác. Dĩ nhiên, đã là nhà văn thì phụng sự nghệ thuật, đam mê sáng tác là một lẽ thường tôi không hề có ý trách. Song chính điều đó càng khiến Nam Cao nổi bật bởi ông đã vượt qua được cái lẽ thường ấy của cuộc sống. Không coi sáng tác là nhiệm vụ số một thì Nam Cao coi trọng điều gì? Trong những năm tháng chống Pháp gian khổ, Nam Cao gác bút lên đường ra mặt trận, trực tiếp cầm súng chiến đấu. Nhà văn quan niệm “sống đã rồi hãy viết”. Đó là một quan niệm sâu sắc. Phải sống đủ đầy với cuộc đời rồi mới viết. Phải cảm nhận cuộc sống bằng mọi giác quan, mọi cảm xúc, cảm giác của bản thân rồi mang những cảm nhận máu thịt đó của mình lên trang viết. Khi ấy, người nghệ sĩ mới có thể chuyển tải đầy đủ, chân thật bản chất cuộc sống đến với độc giả. Trong lời phát biểu của Nam Cao, ta nhận thấy một nhiệm vụ thiêng liêng của văn học: nhiệm vụ phản ánh cuộc sống. Không phải đến tận những năm tháng sau Cách mạng tháng Tám Nam Cao mới có được tư tưởng vĩ đại đó. Trước Cách mạng, trong truyện “Giăng sáng” ông từng viết: *“nghệ thuật có thể chỉ là tiếng đau khổ kia cất lên từ những kiếp lầm than”*. Vậy là, ngay từ rất sớm, Nam Cao đã ý thức được vai trò của người cầm bút là bám sát với đời sống thực tại của nhân dân để phản ánh và đồng cảm với nó.

Xuất phát từ quan niệm ấy, trước Cách mạng ngòi bút Nam Cao theo sát đời sống khổ ải, bần cùng của người nông dân đương thời. Đọc văn Nam Cao, người đọc bị ám ảnh nặng nề bởi cái đói quay quắt. Cái đói dường như là một căn bệnh di căn lây lan với tốc độ khủng khiếp trên trang viết của ông. Người đọc sợ hãi khi lật giở những trang truyện ngắn của ông. Sợ hãi bởi phải đối mặt cái khổ đau, những cảnh tượng, những vấn đề rất nhân bản,

rất nhức nhối về nhân cách, lương tri của con người. Phải thực sự sống đủ đầy với đời sống người nông dân trước Cách mạng, thực đã cảm nhận đời sống ấy bằng máu thịt Nam Cao mới có thể viết trên những trang sách ám ảnh, thấm đẫm như vậy về người nông dân, về cuộc sống thôn quê... Cái đói, rồi những lời chửi rủa, những tiếng khóc tiếng hờn, những sự bế tắc,... Bao nhiêu sự thực cay đắng của đời sống người nông dân trước Cách mạng, Nam Cao đã mang cả tấm lòng của một người nghệ sĩ chân chính để đón lấy, quần quai đầu và đau đầu viết.

Tôi hâm mộ Nam Cao bởi nhiều điều nhưng trước hết là bởi tấm lòng chân thành và tha thiết với cuộc đời như thế.